
1 / 5

Király Gábor

Halotti beszéd

*a magyar szellemi elit ravatalánál

Megtettünk mindent, igazán jól tettük a dolgunk,
csak a fránya világ nem hagyta a gondolatot
az erővel szemben helyt állni a harc mezején,
s ahelyett hogy a kardot rázva a bőrünk védtük
volna a síkon, mind lefeküdtünk, mintha a harcot
írásztal mellől is istentől eredő mód
nyerhetnénk meg a vériszamos kezű hordák ellen,

és így alakult hogy elértük,
megsemmisült a hatalmunk, mert
latiatuc feleym, a dalban
nincsen elég friss erő,
amiként nincs izom a karban,
s hogy mit sodor
botorka lábaink elé a jövő,
már tudjuk.
Mint ahogy az is
szépen kitetszik, hogy a világ vonata
egyre gyorsabban húz el
nélkülünk, kik nem tudtunk egy
szegecset se beverni,
habár tudom, készen álltunk;
megterveztük fényesre,
aztán elpihentünk, s hittük,
hagy a világ elheverni,
pedig csak

megtaláltuk önmagunk megérdemelt lágerét,
eltunyulva hemperegve, színe vesztett porban,
arra vártunk, öntse már a moslékot a kis cseléd
szájunk elé, ahogy fekszünk, remény nélkül, torzan,

mert aki megélte, csak sopánkodott,
remélve, felnyitja szemét
a sok eltunyult trójai,
s a ló, mit a görög hozott,
terhével együtt lánggal ég,
még azelőtt, hogy megnyílna hasa,

s fejünkre fosná vírusos belét,
de senki se számolt azzal,
hogy hiába minden szó
ebben a csatában mindenki
egyszerre trójai, görög és faló,
így együtt rágja mindüket
a szenvedés,

eskütétel, esküszegés,
szögesdrótból vaskerítés,
nincsen kiút, nincs menekvés,
egyre több a nagyon kevés,

s tudjuk, mind e rémes lemaradás mögött
ott volt a mi nagy pofánk,
felismerni mégse tudtuk,
hogy a világ nem kíváncsi ránk;
azt, hogy végre nekünk kéne
kiállni a porondra,
nem várni az ingyenjegyre,
sunnyogni be hozomra,
s az ő nyelvükön, tiszta hangon
mutatni meg, kik vagyunk,
honnan jöttünk, mit akarunk,
mint alkotunk velük együtt
szervesen egy egészet,
s hogy megbírja a két karunk
mind a munkát, mint a szépet,
rútat, bajt és szenvedést,
úgy, ahogy csak mi tudhatjuk,
mert hát beleillik abba, amit
ők tettek a kosárba,
s hogy a gyógyírt hozzuk nekik,
nem pedig a marhavészt;
elfogadtuk inkább sorsunk,
önámításból kaptuk a jelest,
mert hisszük a Jancsi és Juliska óta,
hogy ki lágyan szól, szeret.

Szépségesen énekelt a kedvünkre a lányka:
– Nem tehetek róla, drága, lecsökkent a kvóta –,
s miután a ketrecünket hét lakatra zárta,
szaladt, hol az utca végén néki szólt a nóta,

s mi idvezült mosollyal vártuk a rezesbandát,
a délceg tamburmajort,

kinek kezében olyan szépen forog a pálca,
s bár hallottuk a zenét,
nem értettük, hol lehet.
Jól kitaláltan kerültek hátba,
és szívták el mögülünk az erőt,
s mi, az értelem urai néztük
a minket illető fényes jövőt,
a magunknak, nekünk, értük, csak számunkra
fenntartott földi csodát,
s észre se vettük, hogy ránk sütötték,
hogymi loptuk el az ólból
az utolsó kocát,
és a nép már sandán nézett,
mikor okos szóval hirdettük az
emberséget, nem látván mást,
csak hogy a máséval verjük a csalánt,
hát az ellenkezőjét értette ki
szavunkból, ha számon kértük
rajta a szolidaritást:

Ne eszmélj fel, ne csodálkozz,
ne vígy vizet égő házhoz,
álnok vigyor, hamis pátosz,
segítenél, mégis átkoz.

Lássuk be, igaza volt a népnek,
minden úgy lett, ahogy
azt sejteni lehetett,
vágás után legeltettük
a megdőglött tehenet,
és a bőréből ügyesen
s jól kiszabott szíjakkal
megkötöztük önmagunkat,
s dacos, nagy akarattal
hitettük el társainkkal, hogy
ez már a szabadság,
s aki ránk tör, megdorgáljuk,
mint a lurkót feddő tanár,
nem engedünk semmiből se,
mert miénk az igazság,
ki ellentmond, az buta,
és a buta sose győzhet
ellenünk, így e magunk főzte

színes, szagos világban nagy eszünket szerettük,
hibáinkat elkövettük, s most korog az elménk,

hittük úgyse fontosak az égő zászlós eskük,
megírtuk a könyveinket, magunkban, egyenként,

s el is olvastuk rendre,
mindenki egyet: a maga által rótt,
magának autodedikált,
világmegváltó eszmei mondanivalót.
Fogadtuk benne, hogy így nem lehet,
nem engedjük, s erről a papír is készen állt,
csak azt nem tudtuk megfogadni,
hogy vállaljuk érte a halált,
s hogy nem sírunk gyászos éneket,
mikor a kamrát söprő hordák
eltörik az almáriumban
a kincset érő nippeket,
hát csak néztük a dühös gyermeket,
ahogy nem hajlik a
hozzá soha el nem jutott szóra,
s fejszével nyitja ajtajunk.

Könyvet éget, embert éget,
mire neveltünk fel téged,
így múlunk el, érünk véget,
elvesztettünk harminc évet,

miközben az intellektusunk
szépségének bűvöletében
elmellőztük jóra tanítani az újabb
nemzedéknyi magyart, s most

itt fekszünk, vándor, s lásd, nem fedi föld tetemünket.
Mindama bűnt, amit elkövetett maga ellen
eddig e százszor jámbor szellemi csordacsapat,
számon kérte a szörnyű valóság önmaga által.
Jól nézz meg vándor, mert ez a látvány mentheti meg majd
nemzetedet, mikor ott is földre borulna a szellem
önmaga istenvolta előtt, hogy kezdje imádni magát.